

Sygn. akt VII U 238/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2017 r. w Warszawie

sprawy S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 2 grudnia 2015 roku, znak: (...)

1. oddala odwołanie,
2. przyznaje adw. K. D. z Kancelarii Adwokackiej w W. przy ul. (...) lok. (...) wynagrodzenie za udzielenie pomocy prawnej z urzędu od Skarbu Państwa-kasa Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie w kwocie 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych powiększoną o stawkę podatku VAT.

Sygn. akt VII U 238/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., decyzją z dnia 2 grudnia 2015r. znak: (...), odmówił S. K. prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy stwierdził, że ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do świadczenia, gdyż nie spełnia on warunków określonych w ustawie z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej wobec uznania przez Lekarza Orzecznika ZUS orzeczeniem z dnia 9 listopada 2015r. że nie jest on całkowicie niezdolny do pracy jak wymaga tego ustawa (decyzja z dnia 2 grudnia 2015r. znak: (...) k. 19 a.r.).

W dniu 31 grudnia 2015r.S. K. , wniósł do tut. Sądu odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 2 grudnia 2015r. znak: (...), na mocy której odmówiono jej prawa do renty socjalnej.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że organ rentowy przed wydaniem zaskarżonej decyzji nie dokonał stosownego postępowania dowodowego pomimo tego, iż był do tego zobowiązany, gdyż działał w oparciu o przepisy postępowania administracyjnego, a zwłaszcza art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c.

W związku z powyższym ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji oraz dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii i neurologii (odwołanie k.2-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 25 stycznia 2016r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie wskazując, że zaskarżona decyzja o odmowie przyznania prawa do renty socjalnej jest zgodna dyspozycją art. 4 ustawy o rencie socjalnej z uwagi na fakt, że orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 9 listopada 2015r. odwołujący nie został uznany za osobę całkowicie niezdolną do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 25 stycznia 2016r. k. 14 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. K., urodzony w dn. 1 maja 1993r., w dniu 25 kwietnia 2014r. ukończył (...) Liceum (...) w Zespole Szkół Nr (...) w W. (świadectwo ukończenia liceum profilowanego k. 5 a.r.). W okresie od dnia 31 sierpnia 2014r. do 16 grudnia 2015r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. na podstawie umowy zlecenia (zaświadczenie o zarobkach k. 9 a.r), natomiast w okresie od dnia 17 czerwca 2014r. do 16 grudnia 2015r. wykonywał pracę w (...) Sp. z o.o. w W. na podstawie umowy tymczasowej (zaświadczenie o zarobkach k. 9 a.r.).

W dniu 23 października 2015r. S. K. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o przyznanie na jego rzecz prawa do renty socjalnej na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (wniosek o rentę socjalną z dnia 23 października 2015r. k. 1-3 a.r.).

W związku z powyższym, w toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 9 listopada 2015 r. uznał, że S. K. nie jest całkowicie niezdolny do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS k. 15 a.r.).

Na tej podstawie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 2 grudnia 2015r. wydał decyzję znak: (...), mocą której odmówił wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia (decyzja z dnia 2 grudnia 2015r. znak: (...) k. 19 a.r.). Od niekorzystnej decyzji organu rentowego, S. K. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k.2-4 a.s.).

W toku postępowania, Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego psychiatry oraz neurologa celem ustalenia:

- czy odwołujący utracił zdolność do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i czy rokuje odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu czy też nie,
- w razie ustalenia niezdolności do pracy określenie, czy jest to niezdolność częściowa czy całkowita, czy ma charakter trwały czy okresowy, ze szczególnym wskazaniem daty początkowej tej niezdolności (postanowienie z dnia 8 lutego 2016r. k. 17 a.s.).

W opinii z dnia 1 marca 2016r. biegła sądowa z zakresu psychiatrii M. L. wskazała, iż w trakcie badania ubezpieczony nie zgłaszał dolegliwości, podał, że lubi pracować. W domu nie ma obowiązków. Kupuje produkty spożywcze, jest w stanie przygotować prosty posiłek. Zna się na pieniądzach, zegarze, potrafi czytać i pisać, samodzielnie dba o higienę. Bywa nerwowy, ale agresja czynna z jego strony nie zdarza się. Jest nieco spowolniony psychoruchowo, w nastroju obojętnym, kontakt aspontaniczny, bez objawów psychotycznych. Biegła u odwołującego rozpoznała nerwiakowłókniatowatość oraz pogranicze upośledzenia umysłowego lekkiego i normy intelektualnej. W ocenie biegłej, stan psychiczny ubezpieczonego powoduje częściową niezdolność do pracy, która ma charakter trwały i powstała przed 16-tym rokiem życia (opinia z dnia 1 marca 2016r. k.30-31 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu neurologii B. Z. w opinii z dnia 19 maja 2016r. wskazał, że ubezpieczony posiada iloraz inteligencji około 70. Ponadto wskazał, że choroba R. ma bardzo różny obraz kliniczny i bardzo różne umiejscowienie. U S. K. nie ma objawów zajęcia układu nerwowego. W ocenie biegłego trudno jest ocenić co jest powodem zaburzenia mowy. Z przyczyn neurologicznych w aktualnym stanie zdrowia ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Biegły ponadto zgodził się ze stanowiskiem Lekarza Orzecznika ZUS (opinia z dnia 19 maja 2016r. k.47 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 22 lipca 2016r. pełnomocnik ubezpieczonego zgłosił zastrzeżenia do ww. opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii oraz psychiatrii. W treści pisma pełnomocnik ubezpieczonego podniósł, iż opinia biegłego neurologa wskazuje, iż „pierwotna opinia lekarza orzecznika, że badany ma upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym - była pomyłką”. Biegły nie wskazuje, czego ta rzekoma pomyłka dotyczyła. Biegły nie jest w stanie wskazać, co jest powodem poważnych zaburzeń mowy S. K., co wskazuje na konieczność dalszej diagnostyki, ewentualnie wskazania, jakie badania konieczne są celem ustalenia przyczyn. Samo dokonanie oceny zdrowia odwołującego się, przy braku pełnej wiedzy odnośnie jego schorzeń, nie może stanowić podstawy do kategorycznego uznania, iż odwołujący się nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Dodatkowo pełnomocnik ubezpieczonego wskazał, iż opinia biegłego psychiatry ogranicza się de facto do powołania opinii sporządzonych w 2004 i 2013 roku. Nie wiadomo, jakie badania zostały przeprowadzone przez biegłego, skoro wnioski odnoszą się jedynie do oceny zachowania, niejasne jest również, z jakiego powodu biegły uznał, iż odwołujący się znajduje się na pograniczu upośledzenia lekkiego, a nie chociażby umiarkowanego, jak to zostało stwierdzone wcześniej. W związku z powyższym pełnomocnik wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii łącznej lekarzy specjalistów z zakresu neurologii oraz psychiatrii oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, przy czym wniósł o zasądzenie kosztów w wysokości dwukrotności minimalnej stawki ustawowej (pismo procesowe k.63-66 a.s.).

Na rozprawie w dniu 26 stycznia 2017r. Sąd dopuścił dowód z opinii łącznej biegłych lekarzy neurologa i psychiatrii, celem ustalenia:

- czy odwołujący utracił zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i czy rokuje odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu czy też nie,
- w razie ustalenia niezdolności do pracy określenie, czy jest to niezdolność częściowa czy całkowita, czy ma charakter trwały czy okresowy, ze szczególnym wskazaniem daty początkowej tej niezdolności (e-protokół k.77 a.s.).

W opinii łącznej z dnia 10 lutego 2017r. biegli sądowi z zakresu neurologii oraz psychiatrii po analizie akt sprawy, dokumentacji medycznej oraz po przeprowadzeniu badania sądowo psychiatrycznego oraz sądowo neurologicznego stwierdzili, iż u S. K. rozpoznali chorobę R. oraz pogranicze upośledzenia umysłowego lekkiego i normy intelektualnej. W ocenie biegłych ubezpieczony jest osobą częściowo niezdolną do pracy, niezdolność ma charakter trwały. Naruszenie sprawności organizmu datuje się od urodzenia (opinia z dnia 10 lutego 2017r. k.80-81 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 16 marca 2017r. ubezpieczony ponownie zgłosił zastrzeżenia do opinii łącznej biegłych sądowych z zakresu psychiatrii oraz neurologii, wskazując, iż biegli nie wyjaśnili, z czego wynika rozbieżność w ocenie jego stanie zdrowia dokonanej w opinii biegłych oraz opinii lekarza orzecznika ZUS z dnia 24 kwietnia 2013r., na czym polegała rzekoma „pomyłka” i z czego wynika tak duża różnica w ocenie stanu zdrowia skarżącego. W ocenie ubezpieczonego biegli winni wskazać, na jakiej dokumentacji medycznej oparli swą opinię, czy są to wyłącznie historyczne badania wzmiankowane w opiniach indywidualnych. W opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 1 marca 2016r. biegła M. L. odniosła się do hospitalizacji skarżącego w (...) w 2004 roku oraz ówczesnych wyników badań. Brak jest informacji, czy konieczne jest ponowne (aktualne) badanie EEG i CT celem dokonania oceny stanu zdrowia skarżącego, w szczególności brak danych, jak duże zmiany mogłyby zostać ujawnione w aktualnym badaniu - w ocenie skarżącego badanie to powinno zostać przeprowadzone. Podobna sytuacja ma miejsce w badaniu (...) mózgu z 2007 roku, zatem sprzed 10 lat. Ocena biegłych winna zostać dokonana z uwzględnieniem bieżących, a nie historycznych badań. Biegli winni również wypowiedzieć się, czy wnioski dotyczące braku zajęcia układu nerwowego przez chorobę R. wynikają z dokumentacji medycznej czy też innych badań, jeżeli tak, to jakich i z jakiego okresu. Jeżeli zaś w przypadku skarżącego konieczne są dodatkowe badania - chociażby z uwagi na niezdiagnozowane przez biegłych przyczyny zaburzeń mowy - jakie to badania dlaczego nie zostały przeprowadzone. W związku z powyższym ubezpieczony wniósł o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej, celem odniesienia się do ww. zarzutów (pismo procesowe k.90 a.s.).

Na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2017r. Sąd oddalił wnioski pełnomocnika odwołującego, który wniósł o ponowne przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłych sądowych z zakresu neurologii oraz psychiatrii. Wskazać

należy, że w uznaniu Sądu potrzeba przeprowadzenia kolejnego dowodu z opinii uzupełniającej w ogóle nie istniała. Kwestią możliwości dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych zajmowało się orzecznictwo, które stanęło na stanowisku, iż jeżeli opinia biegłego jest jednoznaczna i tak przekonująca, że Sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1974 r. II CR 638/74). Stanowisko to podziela również Sąd orzekający w niniejszej sprawie. Dodatkowo w wyroku z dnia 15 lutego 1974 r., (II CR 817/73), Sąd Najwyższy przyjął, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mają więc zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c., który stanowi, iż strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swych wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej, z zastrzeżeniem niekorzystnych skutków, jakie według przepisów k.p.c. mogą dla niej wyniknąć z działania na zwłokę lub niezastosowania się do zarządzeń przewodniczącego i postanowień sądu. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych, czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 k.p.c., Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, czy nie wyjaśnia istotnych okoliczności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1974r., I CR 562/74). Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, aby się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego samego zdania co strona.

W realiach niniejszej sprawy złożone do akt sprawy opinie biegłych sądowych z zakresu neurologii i psychiatrii w sposób pełny i wyczerpujący udzieliły odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego te dowody oraz pytań zadanych przez pełnomocnika odwołującego. Należy bowiem po raz kolejny podkreślić, że biegli w sposób logiczny, spójny i dokładny przedstawili stan zdrowia ubezpieczonego oraz ustosunkowali się do stanowiska pełnomocnika odwołującego zaprezentowanego w pismach procesowych. Z uwagi na powyższe konstatacje brak było uzasadnienia do zobowiązania biegłych sądowych do ponownego wydania opinii uzupełniającej bądź do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu tej samej specjalności medycznej. Z tego też względu, Sąd postanowił oddalić wniosek pełnomocnika odwołującego o dopuszczenie kolejnego dowodu z opinii uzupełniającej biegłych sądowych ww. specjalności.

Ponadto wskazać należy, iż biegły wydając opinię bierze pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy oraz dokumentację medyczną złożoną przez odwołującego. Biegły nie ma obowiązku zlecać kolejnych badań, jeśli uważa, iż już zgromadzony materiał dowodowy pozwala mu na wydanie opinii.

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, obejmującego przede wszystkim dowody z dokumentów, jak również dowody z opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu różnych dziedzin medycyny: neurologii oraz psychiatrii.

W skład dokumentów zebranych w sprawie wchodziły przede wszystkim akta organu rentowego oraz dokumentacja medyczna S. K.. Dokumentacja medyczna przyczyniła się do ustalenia przez biegłych aktualnego stanu zdrowia odwołującego oraz dolegających mu schorzeń, momentu ich powstania oraz charakteru. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do nieuwzględnienia załączonych do akt dokumentów.

Przechodząc do oceny opinii biegłych Sąd podkreśla, że dopuszczenie tych dowodów był zasadne ze względu na zgłaszane przez odwołującego w treści odwołania schorzenia, na które się uskarża, a także charakter niniejszej sprawy. Każda z opinii biegłych została sporządzona na podstawie dokumentów medycznych (aktualnych na czas sporządzania poszczególnych opinii) odwołującego załączonych do akt sprawy oraz po przeprowadzeniu badań lekarskich na jego osobie. W ocenie Sądu, biegli dokonali analiz w sposób prawidłowy, rozpatrując przypadek schorzeń dolegających odwołującemu obecnie oraz w przeszłości, zgodnie z zakresem specjalizacji każdego z nich. Sąd co do zasady podzielił wnioski sformułowane przez biegłych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie M. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 08 stycznia 2013r., znak: (...) nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. 2003r. Nr 135, poz. 1268), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Stosownie zaś do ust. 2 powołanego przepisu osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1 przysługuje:

- 1) renta socjalna stała – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa- jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Z dyspozycji art. 15 ustawy o rencie socjalnej wynika, że ustawodawca w ramach oceny, czy spełnione zostały przesłanki do przyznania opisanego powyżej świadczenia nakazał odpowiednio stosować art. 12-14 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które zawierają legalne definicje całkowitej i częściowej niezdolności do pracy. Mianowicie przepis art. 12 ust. 1 powołanej ustawy wskazuje, że za całkowicie niezdolną do pracy należy uznać osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepis art.12 ust.3 ustawy za częściowo niezdolną do pracy uznaje osobę, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Dokonując oceny stanu zdrowia ubezpieczonego, należy mieć także na uwadze, że w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej, o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 113/00), na co zwracała również uwagę biegła M. L. w swojej opinii. Ocena całkowitej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, co do zasady wymaga wiadomości specjalnych. W takiej sytuacji, sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych. Należy także uwzględnić, że w sprawach o rentę z tytułu niezdolności do pracy ostatecznie decyduje sąd, gdyż niezdolność do pracy jako przesłanka renty ma tu znaczenie prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r., III UK 30/09).

Mając na uwadze powyższą regulację prawną oraz w oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe przyjął należało, że ubezpieczony nie spełnił niezbędnej przesłanki, warunkującej nabycie prawa do renty socjalnej, jaką było ustalenie całkowitej niezdolności do pracy. W świetle jednoznacznych wniosków opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii, psychiatrii oraz opinii łącznej tych samych biegłych nie ma podstaw do przyjęcia, że odwołującemu przysługuje prawo do renty socjalnej, gdyż rodzaj i charakter ujawnionych schorzeń nie uzasadnia zakwalifikowania go, jako osoby całkowicie niezdolnej do pracy.

Biegli sądowi zgodnie stwierdzili, że choroba R. oraz pogranicze upośledzenia umysłowego lekkiego i normy intelektualnej, nie powodują trwałego upośledzenia funkcji organizmu oraz nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy w rozumieniu rentowym, a ponadto biegli sądowi z zakresu psychiatrii oraz neurologii po przeanalizowaniu całości materiału dowodowego, w opinii łącznej potwierdzili tezy stawiane przez siebie w opiniach indywidualnych.

Jednocześnie zdaniem Sądu Okręgowego, oceny powyższej w niczym nie mogło zmienić przekonanie ubezpieczonego o złym stanie jego zdrowia. Zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, subiektywne przekonanie strony o stopniu niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla

ustalenia prawa do renty socjalnej, albowiem miarodajny jest obiektywnie istniejący stan zdrowia, stwierdzony w toku postępowania, do której to oceny uprawnieni są biegli lekarze o specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 października 1968 r., III PRN 66/68).

Już tylko dodatkowo wskazać należy, iż odwołujący posiada upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia i ma związek z powstaniem częściowej trwałej niezdolności do pracy. Odnośnie relacji między upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim, a wymaganiem art. 4 ustawy o rencie socjalnej, co do istnienia całkowitej niezdolności do pracy wypowiedział się wielokrotnie Sąd Najwyższy m.in w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 marca 2008 r. (I UK 286/07) wskazując, że niepełnosprawność nie jest tożsama z całkowitą niezdolnością do pracy. Zgodnie z definicją zawartą w słowniku zamieszczonym w art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych, niepełnosprawność oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy. Niepełnosprawność oznacza zatem inną sytuację socjalną określonej osoby. W związku z niepełnosprawnością przysługują też inne świadczenia. Najogólniej rzecz ujmując mają one na celu umożliwienie dalszej pracy osobie.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 2 grudnia 2015r. znak: (...) została wydana prawidłowo.

Mając na względzie wszystkie wskazane wyżej motywy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie jako bezzasadne o czym orzekł w punkcie 1 wyroku.

O kosztach zastępstwa prawnego, Sąd Okręgowy orzekł w pkt 2 wyroku. Wysokość tychże kosztów Sąd ustalił w oparciu o treść § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1668.). Zgodnie z tymi przepisami w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przed adwokata ustanowionego z urzędu, opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego są podwyższane o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach. Wobec powyższego Sąd przyznał adwokatowi K. D. kwotę 360,00 zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego udzielonego ubezpieczonemu.